



Xirriquiteula teatre

«És com si no hagués deixat mai de jugar, i he anat vivint d'això...»

L'esplai és una escola de vida, i també d'ofici. Molts grups d'animació n'han sorgit i s'han consolidat professionalment. I també grups de teatre, de carrer i d'escenari, com Xirriquiteula, que va néixer fa vint-i-cinc anys a l'Esplai Santa Maria de Badalona, i que ha fet una carrera brillantíssima, amb espectacles de teatre de sala i de carrer de gran qualitat. Una companyia encara plena de projectes, d'idees i de ganes de superar-se.

Daniel Carreras i Iolanda Llansó tenen 38 i 39 anys i tenen 3 i 2 fills respectivament. Tots dos dirigeixen la companyia Xirriquiteula Teatre. Ens reben al seu local de Badalona, un espai amb olor de fusta i de roba, on tot l'equip de Xirriquiteula Teatre flueix entre idees, treball i bolos. Cartells i fotos dels seus muntatges ens transporten al seu món de carrer i teatre. Són vint-i-cinc anys de recorregut geogràfic i de recorreguts personals. Un bon te i el Dani encara mossegant el seu entrepà, mentre la Iolanda enllesteix quatre peces de vestuari per al cap de setmana, emmarquen el nostre inici de xerrada. Finalment, i al llarg de la conversa, ambdós seuen a la taula i les seves respostes esdevenen d'un to més seriós en

els seus rostres... tant que els he de recordar que no estem fent cap examen, només intentem compartir un trosset de la seva història!

—Com va començar Xirriquiteula Teatre?

—I.LL: El 1985, a l'Esplai de Santa Maria de Badalona, els agradava molt la festa. Es van animar i van proposar fer una cercavila de festa major amb els joves de 15 a 17 anys de l'esplai...

—D.C: ...i de tot aquest grup, de mica en mica en va quedar un nucli molt ampli que s'hi posava d'una manera més intensa, fins que cinc anys més tard, cap a l'any noranta, es va fer el salt a l'escenari, quan Harmonia Rodríguez,

regidora de cultura de l'Ajuntament de Badalona, ens va motivar a fer-ho.

—Vosaltres dos ja hi éreu?

—D.C: Jo vaig entrar just en aquell moment, i la Iolanda ja hi era. Hi havia un nucli molt consolidat de sis persones que assajava cada disabte... Ara mateix, som els més antics.

—D'on ve el nom de Xirriquiteula?

—I.LL: D'una cançó de Xesco Boix. Hi va haver un temps que el volíem canviar, però ja és un nom per a tota la vida.

—Com us definiu ara, com una companyia de teatre de carrer o de sala?

—I.LL: Una mica fem el que ens ve de gust, el que surt de l'impuls del moment... Sempre hem fet una mica de carrer, una mica d'escenari, segons el que surt...

—Quants espectacles heu fet?

—D.C: Uns nou espectacles d'escenari, i de carrer, molts més. Costa una mica de comptar perquè hem fet moltes coses a mida.

—En aquests vint-i-cinc anys, sabeu aproximadament quants bolos heu fet?

